

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa J. O. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Uniwersyteckiemu Szpitalowi Klinicznemu im. (...) w Ł. oraz (...) Zakładowi Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie i rentę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 12 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 marca 2016 r., sygn. akt I ACa (...), I ACz (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała się na potrzebę wyjaśnienia problemu, który przedstawiła w formie pytania, „czy brak poinformowania pacjentki zarówno o konieczności wykonania zabiegu, sposobie jego wykonania, jak i potencjalnych, grożących jej powikłaniach związanych z tym zabiegiem oraz brak spodziewanych efektów tego zabiegu stanowiący naruszenie art. 31 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza stanowi winę szpitala wykonującego zabieg i uzasadnia zarzut powódki o nieprawidłowym przeprowadzeniu zabiegu, a tym samym stanowi przesłankę odpowiedzialności pozwanego szpitala oraz ubezpieczyciela za wszelkie szkody materialne i niematerialne w ramach zadośćuczynienia i czy kwota zadośćuczynienia może być przez sąd obniżona w sposób nieadekwatny do kwoty zadośćuczynienia przyznanej za błąd w sztuce lekarskiej”.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zacytowane pytanie zostało przez powódkę nazwane istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przedstawienia problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). W postanowieniu z 23 marca 2012 r., II PK 284/11 (nie publ.), Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zagadnieniem prawnym jest zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i przytoczenie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne”.

Uzasadnienie sformułowanego przez powódkę wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia określonych wyżej wymagań. Powódka ograniczyła się do sformułowania przytoczonego pytania, ale nie wskazała, w związku z wykładnią którego przepisu ono pozostaje, jakie są możliwe odpowiedzi na to pytanie i za którą z nich należy się opowiedzieć. Powołała się wprawdzie na art. 31 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza, ale naruszenie przewidzianego w tym przepisie obowiązku informacyjnego zrównała z nieprawidłowym przeprowadzeniem zabiegu medycznego, podczas gdy oczywiście brak jest ku temu podstaw, i to nie tylko w świetle ustalonych okoliczności niniejszej sprawy, ale i w świetle ustalonego w ustawie katalogu praw pacjenta, w którym prawo do informacji z art. 31 ust. 1 ustawy o zawodzie lekarza należy rozpatrywać odrębnie od prawa do uzyskania świadczenia medycznego należytej jakości. Z ustaleń faktycznych dokonanych w sprawie, którymi Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), wynika, że zatrudnieni przez pozwanego lekarze nie popełnili błędów w procesie leczenia powódki i obecny jej stan zdrowia nie jest konsekwencją takich błędów. Sąd Apelacyjny uznał, że pozwany szpital ponosi w stosunku do powódki odpowiedzialność w związku z naruszeniem jej prawa do rzetelnej informacji o stanie jej zdrowia w okresie poprzedzającym zabieg oraz o możliwych konsekwencjach zabiegu i za to naruszenie praw pacjenta zostało powódce przyznane zadośćuczynienie.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powódka powołała się również na nieważność postępowania (art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c.) mającą wynikać z naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 379 pkt 3 w związku z art. 365 § 1 k.p.c. Ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie została jednak przez powódkę uzasadniona, a na podstawie przebiegu i wyników postępowania nie sposób dociec, w czym skarżąca upatruje takiej nieważności. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego także w razie powoływania się na nieważność postępowania, skarżący musi wskazać okoliczności uzasadniające rozpoznanie skargi kasacyjnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 30 października 2001 r., IV CKN 172/01, OSNC 2002, nr 4, poz. 55).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c., orzeczono jak w postanowieniu.

jw